

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 2 stycznia 2020 r.

Poz. 6

Sygn. akt III SA/Lu 626/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Jerzy Drwal
Sędziowie	Sędzia WSA Jadwiga Pastusiak
	Sędzia WSA Iwona Tchórzewska (sprawozdawca)
Protokolant	Sekretarz sądowy Beata Skubis-Kawczyńska

po rozpoznaniu w Wydziale III na rozprawie w dniu 28 marca 2019 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego we Włodawie

na uchwałę Rady Powiatu we Włodawie

z dnia 29 listopada 2017 r. nr XXXVII/215/17

w przedmiocie ustalenia wysokości opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym oraz wysokości kosztów powstałych w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu w 2018 r.

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Uzasadnienie

Zaskarżoną uchwałą Nr XXXVII/215/17 z dnia 29 listopada 2017 r. (Dz. Urz. Woj. Lub. z 2017 r. poz. 5469) Rada Powiatu we Włodawie ustaliła wysokość opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym oraz wysokość kosztów powstałych w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu, obowiązujących w 2018 r.

Wysokość opłat za usunięcie pojazdu z drogi na koszt właściciela ustalona została zgodnie w § 1 ust. 1 uchwały na następującym poziomie:

- 1) rower lub motorower - 113 zł
- 2) motocykl - 223 zł
- 3) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t - 486 zł

- 4) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,51 do 7,51- 606 zł
- 5) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,51 do 161 - 857 zł
- 6) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 161- 1263 zł
- 7) pojazd przewożący materiały niebezpieczne - 1537 zł.

W ust. 2 § 1 uchwały ustalono stawki opłat za przechowywanie na parkingu strzeżonym pojazdu usuniętego z drogi na koszt właściciela za każdą rozpoczętą dobę w wysokości:

- 1) rower lub motorower - 20 zł
- 2) motocykl - 27 zł
- 3) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t - 40zł
- 4) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t do 7,5 t - 52 zł
- 5) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 t do 161 - 75 zł
- 6) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 161 - 136 zł
- 7) pojazd przewożący materiały niebezpieczne - 200 zł.

Z kolei wysokość kosztów w przypadku odstąpienia od wykonania dyspozycji usunięcia pojazdu, jeżeli wydanie dyspozycji usunięcia pojazdu spowodowało powstanie tych kosztów, ustalona została w § 1 ust. 3 uchwały w wysokości 50 % opłaty określonej w § 1 ust. 1 tej uchwały z uwzględnieniem rodzaju pojazdu. Zgodnie z treścią uchwały do pokrycia kosztów powstałych w wyniku odstąpienia od usunięcia pojazdu z drogi obowiązany jest właściciel pojazdu lub osoba dysponująca pojazdem na podstawie innego niż własność tytułu prawnego.

Zaskarżona uchwała została podjęta na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. - o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1868), art. 130a ust. 6 i ust. 6c ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1260 z późn. zm.) w związku z obwieszczeniem Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 lipca 2017 r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2018 r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym (M.P. z 2017 r., poz. 772).

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie Prokurator Rejonowy we Włodawie zaskarżył powyższą uchwałę, zarzucając naruszenie art. 130a ust. 6 oraz art. 130a ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym i ustalenie w § 1 ust. 1 - 3 uchwały opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym oraz kosztów powstałych w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu w 2018 r. w wysokości maksymalnych stawek określonych w obwieszczeniu Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 lipca 2017 r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2018 roku maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym (M.P. z 2017 r., poz. 772), podczas gdy zgodnie z § 5 pkt 2 i 4 umowy z dnia 21 grudnia 2015 r. zawartej pomiędzy Powiatem Włodawskim, a Przedsiębiorstwem Handlowo Usługowym „A.” M. K. we Włodawie stawki za usługę usunięcia pojazdów z dróg, ich przechowywanie oraz odstąpienie od usunięcia pojazdu są ustalone na poziomie niższym niż te, które wynikają z powołanej uchwały. Natomiast Starostwo Powiatowe we Włodawie pobiera od właściciela pojazdu opłaty według stawek określonych w powołanej uchwale, co wskazuje na nieprawidłowe skorzystanie przez organ z upoważnienia ustawowego i wykroczenie poza jego zakres. Takie działanie Rady Powiatu powoduje niewynikającą z przepisów prawa dolegliwość fiskalną dla obywateli.

Jednocześnie żadne inne względy, w szczególności koszty ponoszone przez powiat z tytułu wysyłki korespondencji, zatrudnienia pracownika, opłat sądowych i kosztów egzekucji nie stanowią kryteriów ustawowych upoważniających jednostkę samorządu terytorialnego do ustalenia opłat.

Prokurator podkreślił, że przesłankami materialnoprawnymi kształtującymi treść uchwały podejmowanej na podstawie art. 130a ust. 6a ustawy Prawo o ruchu drogowym są: konieczność sprawnej realizacji zadań, o których mowa w ust. 1-2 tego artykułu oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu. Brzmienie art. 130 ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym wskazuje z jednej strony, że żadne inne przesłanki nie mogą determinować sposobu zrealizowania upoważnienia, a z drugiej strony wpływ tych przesłanek na ostateczne rozstrzygnięcie

wyznaczony jest obowiązkiem ich wzięcia pod uwagę, co daje organowi pewną elastyczność w kształtowaniu treści uchwały. Odczytanie treści art. 130a ust. 6a powołanej ustawy w ten sposób, że obejmuje ona również przesłankę zapewnienia wpływu dochodu do budżetu, oznacza jednak jego wadliwą wykładnię.

Powołując się na powyższe zarzuty, Prokurator w skardze wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w zakresie objętym § 1 ust. 1 pkt 1-3, § 1 ust. 2 pkt 1-3 oraz § 1 ust. 3 w części ustalającej stawki kosztów za odstąpienie od usunięcia z drogi roweru lub motoroweru, motocykla oraz pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie. Organ podniósł, że jedynym aktem prawnym narzucającym ramy dla zaskarżonej uchwały jest obwieszczenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 lipca 2017 r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2018 r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym (M.P. z 2017 r. poz. 772). Powołane obwieszczenie określa górne granice opłat i wiąże w tym zakresie organ powiatu. Zaskarżona uchwała respektuje warunki określone w obwieszczeniu, a ponadto w momencie podejmowania uchwały nie istniała umowa pomiędzy powiatem, a właścicielem parkingu. Zatem uchwałe nie można postawić zarzutu naruszenia prawa. Przy tym sama umowa pomiędzy powiatem, a właścicielem parkingu została zawarta zgodnie z dyspozycją przepisu art. 3531 k.c., który daje stronom umowy swobodę kształtowania jej treści. Sama zaś umowa nie jest też sprzeczna z treścią zaskarżonej uchwały, gdyż respektuje górne granice opłat określone przez prawo. Prokurator stawiając zarzut naruszenia prawa wkracza w podmiotowe uprawnienia stron stosunku prawnego. Żaden przepis prawa nie stanowi, że określone w umowie stawki opłat mają odpowiadać stawkom określonym w uchwale, a nieprzekraczalne są ich górne granice.

Organ podniósł, że proces usuwania pojazdów z drogi nie zamyka się jedynie na usunięciu pojazdu i jego przechowywaniu na parkingu strzeżonym. Proces ten jest dużo szerszy dla organów powiatu i wiąże się z przeprowadzeniem całego postępowania, od usunięcia pojazdu do wywołania orzeczenia sądu o przeładunku pojazdu i jego licytacji. Wszystkie te czynności wiążą się z ponoszeniem przez powiat kosztów, a te nie mogą być pokrywane ze środków własnych powiatu, gdyż wiązałoby się to z obciążeniem mieszkańców powiatu kosztami osób odpowiedzialnych za porzucenie pojazdu.

Na rozprawie przez Wojewódzkim Sądem Administracyjnym Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2107 z późn. zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem. Kontrola ta, na mocy art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 z późn. zm., dalej w skrócie jako „p.p.s.a.”), obejmuje również akty prawa miejscowego organów samorządu terytorialnego.

Zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego. Ma bowiem charakter generalny i abstrakcyjny.

Sąd uwzględniając skargę na uchwałę stwierdza jej nieważność w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie nieważności (art. 147 § 1 P.p.s.a.). Do istotnych wad uchwały, skutkujących stwierdzeniem jej nieważności, zalicza się naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów samorządu do podejmowania uchwał, naruszenie podstawy prawnej podjętej uchwały, naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego poprzez wadliwą ich interpretację oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. Z. Kmiecniak, M. Stahl, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego, Samorząd terytorialny 2001/1-2, s. 102).

Sąd podziela stanowisko Prokuratora, że zaskarżona uchwała istotnie narusza przepis prawa materialnego, na podstawie którego została podjęta, tj. art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym. Z treści tego przepisu wynika, że rada powiatu ustala corocznie, w drodze uchwały, wysokość opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z drogi oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu. Obie powołane przesłanki dotyczą także kosztów związanych z wydaniem dyspozycji

usunięcia, a następnie odstąpieniem od usunięcia pojazdu, o czym stanowi art. 130a ust. 2a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wysokość opłat (kosztów) nie może przekraczać maksymalnych stawek kwotowych ustalonych w art. 130a ust. 6a ustawy. Maksymalne stawki opłat określone w ust. 6a, obowiązujące w danym roku kalendarzowym, ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego (art. 130a ust. 6b ustawy). Na każdy rok kalendarzowy minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” maksymalne stawki opłat, o których mowa w ust. 6a, z uwzględnieniem zasady określonej w ust. 6b, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych (art. 130a ust. 6c). Wysokość stawek na 2018 r. została określona w obwieszczeniu Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 lipca 2017 r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2018 r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym (M.P. z 2017 r. poz. 772).

Z zawartego w art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym upoważnienia ustawowego wynika, że ustawodawca przyznał radzie powiatu kompetencję prawodawczą zastrzegając powinność uwzględnienia dwóch kryteriów:

- konieczności sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z drogi,
- kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu.

W zakresie pierwszej z wymienionych przesłanek rada powiatu powinna przeanalizować, jakie działania powinny zostać podjęte, aby realizacja zadania w zakresie usuwania pojazdów z drogi przebiegała sprawnie, bez zbędnej zwłoki, przy zapewnieniu ciągłości usług również w dni ustawowo wolne od pracy, weekendy, święta itp. Z kolei ustalenie wysokości opłat w oparciu o drugą z wymienionych przesłanek powinno obejmować ustalenie kosztów tego typu usług świadczonych na terenie powiatu, którego uchwała dotyczy. Należy więc uwzględnić rzeczywiste koszty usuwania i przechowywania pojazdów przez podmioty świadczące tego typu usługi na terenie powiatu (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 stycznia 2017 r., I OSK 1916/16 oraz wyroki WSA w Łodzi z dnia 27 września 2017 r., III SA/Łd 690/17, WSA we Wrocławiu z dnia 13 grudnia 2017 r., III SA/Wr 739/17, WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 17 stycznia 2019 r., II SA/Go 869/18, WSA w Białymstoku z dnia 21 marca 2019 r. II SA/Bk 801/18).

Rada powiatu nie może zatem ustalić stawek w dowolnej wysokości, na podstawie bliżej nieokreślonych kryteriów. Rada ma obowiązek wzięcia pod uwagę kryteriów wskazanych w art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym.

Uzasadnienie uchwały (projektu uchwały) powinno szczegółowo określać jakie dane zostały przez radę powiatu wzięte pod uwagę przy ustalaniu wysokości stawek, w taki sposób, aby uchwała poddawała się kontroli w szczególności w zakresie tego, czy uchwałodawca ustalając wysokość poszczególnych stawek nie wykroczył poza granice ustawowego upoważnienia, uwzględniając kryteria nie przewidziane w ustawie. W sytuacji, gdy właściwy organ na podstawie upoważnienia ustawowego nakłada na obywateli określony obowiązek, w szczególności, gdy ustawodawca pozostawił organowi margines swobody, w stosownym uzasadnieniu projektu uchwały właściwy organ powinien wskazać argumenty przemawiające za przyjęciem konkretnych rozwiązań, w tym przypadku wysokości stawek za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu (kosztów odstąpienia od usunięcia pojazdów). Brak natomiast należytego uzasadnienia wysokości ustalonych opłat (kosztów), zwłaszcza gdy określone zostały na poziomie maksymalnym, zarówno gdy chodzi o usunięcie pojazdu z drogi, jak i jego przechowywanie, nosi niewątpliwie cechę arbitralności i nie pozwala na ocenę, jakimi kryteriami kierowała się rada podejmując uchwałę (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z 13 grudnia 2017 r., III SA/Wr 739/17).

Analiza zaskarżonej uchwały wskazuje, że w każdym przypadku za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowanie rada powiatu przyjęła stawki w wysokości stawek maksymalnych wskazanych w obwieszczeniu Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 lipca 2017 r. Koszty, o których mowa w art. 130a ust. 2a ustawy Prawo o ruchu drogowym, ustalono na poziomie 50 % opłaty za usunięcie pojazdu z drogi.

W uzasadnieniu projektu przedmiotowej uchwały przywołano jednak wyłącznie treść art. 130a ust. 6 i 6c ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wskazano, że wprowadzone uchwałą zmiany w wysokości opłat za usuwanie pojazdów z drogi i ich przechowywanie na parkingu strzeżonym, jak również wysokość kosztów w przypadku odstąpienia od wykonania dyspozycji usunięcia pojazdu, wynikają z obwieszczenia z dnia 25 lipca 2017 r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2018 r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym (M.P. z 2017 r. poz. 772).

Treść protokołu nr XXXVII/2017 sesji Rady Powiatu we Włodawie z dnia 29 listopada 2017 r. nie pozwala także na uznanie, iż uchwalenie zaskarżonej uchwały było poprzedzone rozważeniem kryteriów określonych w art. 130a ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Z treści protokołu wynika, że kryteria wskazane w art. 130a ust. 6 tej ustawy, a więc konieczność sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z dróg oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu nie były w ogóle przedmiotem debaty. Jak wynika z zapisów protokołu, na pytanie przewodniczącego rady o opinie w sprawie projektu przewodniczący komisji: Budżetu i Rozwoju Regionalnego, Polityki Społecznej oraz Rewizyjnej wyrazili opinie pozytywne na temat projektu. Głosew w dyskusji nie było, w związku z czym przewodniczący przeszedł do głosowania projektu uchwały. Z protokołu nie wynika, aby odczytano radnym treść uchwały, jak również aby radni zostali zapoznani z jakimikolwiek danymi pozwalającymi na ocenę, jakie stawki – przy uwzględnieniu kryteriów ustawowych oraz wysokości stawek maksymalnych – powinny zostać przyjęte na kolejny rok. Nie ulega wątpliwości, że mogłyby to być także stawki maksymalne, ich przyjęcie powinno być jednak szczegółowo uzasadnione. Na podstawie przedłożonych przez organ dokumentów, w tym przedstawionego w postępowaniu sądowym protokołu nr XXXVII/2017 sesji Rady Powiatu we Włodawie V kadencji, która odbyła się w dniu 29 listopada 2017 r., nie wynika, czym faktycznie kierowała się rada, podejmując uchwałę, zarówno w zakresie stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi oraz przechowywanie pojazdu – określonych na poziomie maksymalnym, jak również w zakresie określenia kosztów związanych z wydaniem dyspozycji usunięcia, a następnie odstąpieniem od usunięcia pojazdu – na poziomie 50 % opłat za usunięcie pojazdu z drogi.

Organ nie wykazał, by członkowie rady powiatu w momencie podejmowania uchwały mieli jakąkolwiek wiedzę co do wysokości kosztów będących przedmiotem uchwały. W aktach sprawy brak również dowodu, by komisje, które opiniowały projekt uchwały, dysponowały informacjami i szczegółowymi danymi, niezbędnymi do podjęcia decyzji w sprawie wysokości stawek opłat.

Nietrafne jest stanowisko organu, że ustalone stawki nie przekraczają stawek maksymalnych wskazanych w obwieszczeniu, w związku z czym rada nie wykroczyła poza zakres upoważnienia ustawowego. Także przyjęcie stawek nieprzekraczających wysokości określonych w obwieszczeniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych, o którym mowa w art. 130a ust. 6c ustawy Prawo o ruchu drogowym, wymagało odniesienia się do kryteriów ustawowych i uzasadnienia, na jakiej podstawie dla danego powiatu ustalone zostały stawki maksymalne.

Nie jest też zasadny argument organu, iż w chwili podejmowania zaskarżonej uchwały nie obowiązywała umowa określająca stawki za usługi usuwania pojazdów z drogi i ich parkowanie w wysokości niższej, niż przyjęte w zaskarżonej uchwale. Okoliczność przeciwna wynika bowiem z treści znajdującej się w aktach sprawy umowy nr (...), zawartej w dniu 21 grudnia 2015 r. pomiędzy Powiatem Włodawskim, a M. K., prowadzącą we Włodawie działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe „A.” M. K. Wskazana umowa dotyczyła świadczenia usług polegających na usuwaniu z dróg Powiatu Włodawskiego motorowerów, rowerów, motocykli oraz pojazdów do 3,5 t dopuszczalnej masy całkowitej w sytuacjach określonych w art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz umieszczeniu ich i przechowywaniu na parkingu strzeżonym położonym we Włodawie przy Al. Józefa Piłsudskiego 93. Jak trafnie podniesiono we wniesionej do Sądu skardze, powołana umowa, w odniesieniu do pojazdów których dotyczyła, określała stawki niższe od przewidzianych w tym zakresie w zaskarżonej uchwale. Jednocześnie w § 10 umowy przewidziano, że umowa zostaje zawarta na czas określony od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2018 r. Zatem umowa obowiązywała w dacie podjęcia uchwały, jak również w okresie, którego uchwała miała dotyczyć.

Wymaga przy tym podkreślenia, że treść zaskarżonej uchwały i uzasadnienia jej projektu oraz wynikający z protokołu przebieg sesji rady, na której podjęto uchwałę, wskazują na brak analizy

kryteriów ustawowych przed podjęciem uchwały, w tym kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na terenie powiatu. Z powołanego wyżej protokołu sesji Rady Powiatu we Włodawie nie wynika bowiem, by radni dysponowali wiedzą w tym zakresie w momencie podejmowania uchwały. Z akt sprawy nie wynika także, by analizy takiej dokonał inny organ powiatu.

Powyższe okoliczności przesądzają zaś o sprzeczności z prawem całej zaskarżonej uchwały. W świetle bowiem zgromadzonych w sprawie dokumentów brak podstaw do przyjęcia, iż Rada Powiatu we Włodawie podjęła uchwałę, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z drogi oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, a zatem kierując się przesłankami przewidzianymi w upoważnieniu ustawowym wyrażonym w art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym.

W konsekwencji w pełni zasadny był zmodyfikowany wniosek Prokuratora o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

Przedstawionej wyżej oceny nie podważają argumenty podniesione w odpowiedzi na skargę.

Powoływanie się ogólnie na wydatki organizacyjne, pracownicze, administracyjne czy egzekucyjne, nie stanowi argumentu odwołującego się do zapewnienia sprawnej realizacji zadań, ale do pokrycia kosztów funkcjonowania obsługującego organ urzędu. Nie wynika z odpowiedzi na skargę, że Powiat Włodawski ponosi konkretne koszty, wynikające z konieczności sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania i przechowywania pojazdów. Natomiast wywodzony z art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym warunek, by wysokość stawek opłat (kosztów), o jakich mowa w tym przepisie, była determinowana jedynie koniecznością sprawnej realizacji zadań powiatu w zakresie usuwania z drogi i przechowywania pojazdów oraz kosztami wykonania tych usług na obszarze danego powiatu, należy interpretować w ten sposób, że chodzi tu o rzeczywiste, realne koszty, a nie koszty ogólnej obsługi organizacyjnej urzędu (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, II SA/Bk 801/18). Przy tym powyższe stanowisko organu zostało zaprezentowane w skierowanym do Prokuratora piśmie z dnia 25 września 2018 r. oraz w odpowiedzi na skargę. Natomiast z powołanego wyżej protokołu sesji Rady Powiatu we Włodawie nie wynika, by zagadnienia te były rozważane przez radnych przed podjęciem uchwały.

W świetle przedstawionych okoliczności stwierdzić należy, że podejmując zaskarżoną uchwałę Rada Powiatu we Włodawie w istocie pominęła przesłankę „kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu” oraz przesłankę „konieczności sprawnej realizacji zadań”. Treść zaskarżonej uchwały i przebieg sesji rady, na której podjęto uchwałę, wskazują na brak analizy kryteriów ustawowych przed podjęciem uchwały.

Podejmując zaskarżoną uchwałę bez uwzględnienia kryteriów ustawowych rada naruszyła w sposób istotny przepis art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym. To zaś daje podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały. W myśl bowiem art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym uchwała organu powiatu sprzeczna z prawem jest nieważna.

Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd, uwzględniając skargę na akt prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego, stwierdza nieważność tego aktu w całości lub w części albo stwierdza, że został wydany z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie jego nieważności. W rozpoznawanej sprawie przepis szczególnie nie wyłączał stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały, będącej aktem prawa miejscowego.

Z powyższych względów i na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie orzekł jak w sentencji wyroku.

Na oryginalne właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.